

famnen med Manden, naar hun havde forladt ham. Det er jo imidlertid en Betragtningssaaede, som ingenlunde holder Stik. Saa kunde man ligesaa gjerne gjøre ved hende, hvad de Gamle gjorde ved deres Otarius, nemlig lante hende ved Døren.

Med Hensyn til de Vndringsforslag, der foreligge, skal jeg tillade mig nogle faa Bemærkninger for at antyde, hvorledes min Stilling til dem er. Hvad angaar Flertallets Vndringsforslag, skal jeg først bemærke, at det første af dem har jeg Intet at erindre imod, idet jeg betragter det som en Fyldestgjørelse, som man maafe kan anse for uundvendig, men som i all Fald ikke kan være skadelig. Det har aldrig været Meningen med Lovforslaget at bestemme Noget om Husstruens Ret til at testere, og det er altsaa kun ganske stemmende med den Lante, der hele Tiden har ligget til Grund for Lovforslaget, naar det udtrykkelig fremhæves, at det kun er Dispositioner i levende Live, der er Tale om. — Hvad angaar Vndringsforslaget under Nr. 2, har jeg heller Intet imod, at Ordet „udtrykkelig“ udgaar. Jeg antager, at det snarest er indsat, fordi man har frygtet, at der ellers kunde møde den Indvending, at det var tvivlsomt, hvorvidt et stiltiende Samtykke i et givet Tilfælde var erhvervet eller ikke, og at man derfor har ment, at det var bedst at komme bort fra disse Tvivl ved at fordrø, at Samtykket altid skulde være udtrykkeligt, men fra det begrebsmæssige Synspunkt erkender jeg, at som overalt i Retslivet er der heller ikke her Noget iveien for at sætte det stiltiende Samtykke i Klasse med det udtrykkelige, og jeg indrømmer, at i dette Forhold kan der let fremkomme Tilfælde, hvor et stiltiende Samtykke kan siges at foreligge. — Hvad angaar Vndringsforslaget Nr. 3, som gaar ud paa, at det sidste Stykke af Lovforslaget skal udgaa, vil jeg dertil bemærke, at nogen Betænkelse kunde dette Vndringsforslag efter min Mening kun have under den Forudsætning, at man vilde antage, at det skulde hyppig finde Steb, at Manden førend Vgteskabets Indgaaelse vilde have Konen til ved en Vgtepagt at frasige sig den særlige Raadighed over eget Erhverv. Kun forsaavidt man maatte tro, at dette skulde blive hyppigt, kunde der være nogen Betænkelse ved at udslette dette sidste Stykke; men det tror jeg ikke vil blive hyppigt. Jeg tror, at i de allerfleste Tilfælde, hvor Loven vil finde sin Anvendelse og kunne komme til at gjøre sin Nytte, vil der ikke være Tale om nogen Vgtepagt. Det vil i Almindelighed være under saadanne Samfundsforhold, hvor ingen af Parterne har nogen Formue, og i saadanne Forhold er det hverken her eller andetsteds almindeligt og vil vist aldrig blive det, at der indgaaes Vgtepagter. Derfor ser jeg egentlig heller ingen Betænkelse

ved, at den omhandlede Bestemmelse ophæves, saa at det altsaa bliver Parterne muligt ved Vgteskabets Indgaaelse gjennem en Vgtepagt at træffe en anden Ordning. — Hvad endelig angaar Vndringsforslaget Nr. 4, som gaar ud paa, at de Autoriteter, under hvem ellers Umyndiggjørelse er henlagt, skulde kunne sætte Konen ud af Raadigheden over hendes Særverhørv, naar de almindelige Betingelser for at gjøre en Person unyndig ere tilstede med Hensyn til hende, skal jeg dertil bemærke, at jeg heller ikke skjønner rettere, end at det kan være en ganske naturlig Bestemmelse. I og for sig er der intet Urimeligt i, at der er en Afgang til at berøve hende denne Myndighed, ligesom der er en Afgang til gjøre Manden unyndig, og jeg finder heller ikke, at der er nogen Betænkelse ved, at hun i saa Henseende sættes under Børgemaal af en Anden end Manden. Det er ingenlunde noget Uørt, som skulde kunne fremkalde Ulemper, som man hidtil ikke har gjort sig nogen Forestilling om; thi det er netop en af de ganske almindelige Bestemmelser i de Vgtepagter, der afsluttes, at Konen skal udøve Raadighed over sit Særvæie med en anden Mand som Tilhynsværg. Det er en meget almindelig og ogsaa ganske hensigtsmæssig Bestemmelse fra deres Synspunkt, som indgaa saadanne Vgtepagter, og som dermed navnlig have det Diemed at betrygge Konen imod, at Manden forpøder hendes. Fra det Synspunkt betragtet er det ret naturligt at ræsonnere som saa, at, naar det kun er Konens Modstand, der skal overvindes, er der ringe Garant, men netop for at opnaa, at der holdes noget igjen, skal der være en Bestemmelse om, at en Tilhynsværg skal staa ved hendes Side. Det er altsaa ikke noget Nyt, og jeg skjønner ikke, at der er nogen Betænkelse ved denne Bestemmelse. Jeg antager ikke, at den vil blive meget benyttet; thi i det Tilfælde, at Konen har Selverhverv, vil det sædvanlig være hende, der holder mest tilraade med Løngene i Huset. — Dette er min Stilling med Hensyn til Flertallets Vndringsforslag, hvilken altsaa i Korthed gaar ud paa, at jeg ikke skjønner, at der kan være nogen Betænkelse ved at gaa ind paa Forslaget.

Jeg skal nu tillade mig et Par Ord om de Vndringsforslag, der foreligge fra Mindretallets Side, og saaledes altsaa først om det Vndringsforslag, der er stillet af den ærede 1ste Landsthingsmand for 10de Kreds (Vesken). Det gaar, som det ses, ud paa at udsive Lovens Omraade, saa at den ikke blot skal beskjæftige sig med Spørgsmaalet om Husstruens Selverhverv og Raadighed derover, men tillige staa den Regel fast, at Vgtepagter kunne indgaaes uden Konfirmation. Jeg vil nu for det Første med Hensyn til dette Vndringsforslag gjøre en Indvending, der, om man saa vil, er mere af politisk